

वानस्पत्यंसमि जुद्धादि आयसंसौवर्णादि पार्थिवंब्रीह्यादि दिव्येनदिवेस्वर्गायहितेनरूपेण प्रज्ञया अहंक्रतुरित्यादिना उक्तविधप्रज्ञात्मकेनतवैवप्रत्यगात्मनःसिद्धिःप्राप्तिर्मुक्तिर्नान्वनात्मभूतस्थानांतरसिद्धि
रिति विद्धि ॥ २५ ॥ इदंतवैवसिद्धिरित्येनोपक्षिप्तप्रत्यग्रूपं व्यायच्छतेनिगृह्णति इन्द्रियादीनीतिशेषः संप्रतीताः सम्यग्ब्रह्मप्रपन्नाः नत्ववैदिकाः नावेदविन्मनुतेतंबृहंतमिति
श्रुतेः परंब्रह्मपरेभ्यः विराट्सूत्रांतर्यामिभ्यः सोपाधिकेभ्यः परं निरुपाधिकत्वात् श्रेष्ठप्रथितं सच्चिदानंदरूपेण सर्वत्रथागतं यथोक्तं अस्ति भातिप्रियं रूपं नामचेत्यर्थं पंचकं आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयमिति
पुराणपुरापिनवं तेन सोपाधिकानामुत्पत्तिः सूचितान्नतंतं अहिंसादिपुण्यं जपादियोगश्च तद्वृत्तिनिरोधस्तैः तपःस्वधर्माचरणमेव धनं येषां तेषां प्राप्नुवंतीति शेषः ॥ २७ ॥ अस्य प्रत्यग्रवस्तुनः अद्वयत्वसिद्ध्यर्थं इत
एवांतर्याम्यादिना समुत्थानमाह तस्येति तस्य चिदात्मनः मध्येवेतसो वंजुलतरुविसबीजां कुरो ब्रह्मांडवक्षः चितापरिच्छेद्यत्वात् तन्मध्यस्थः पुण्योरमणीयोगंधइवगंधादिर्विषयो धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्यवतियस्मि
न्नस्तीति पुण्यगंधः सहस्रं अनंतं शाखा इव भोगस्थानानियस्मिन् विपुलोऽपरिच्छिन्नः विभाति तस्य मूलादिविद्यारूपात्सरित इव संततप्रवाहवत्यो भोगवासनाः प्रस्रवंति उत्तिष्ठंति मधुवत्सृष्टं उदकवदाप्यायनकरं

यच्चापि द्रव्यमुपयुज्यते हवानस्पत्यमायसं पार्थिवं वा ॥ दिव्येन रूपेण च प्रज्ञया च तवैव सिद्धिरिति विद्धि विद्वन् ॥ २५ ॥ ताक्ष्यं उवाच इदं श्रेयः परमं मन्य
माना व्यायच्छते मुनयः संप्रतीताः ॥ आचक्ष्व मे तं परमं विशोकं मोक्षं परं यं प्रविशंति धीराः ॥ सांख्यायोगाः परमं यं विदंति परंपुराणं तमहं न वेदमि ॥ २६ ॥ सरस्व
त्युवाच तवै परं वेदविदः प्रपन्नाः परंपरेभ्यः प्रथितं पुराणं ॥ स्वाध्यायवंतो ब्रतपुण्ययोगैस्तपोधना वीतशोका विमुक्ताः ॥ २७ ॥ तस्याथ मध्ये वेतसः पुण्यगंधः सह
स्रशाखो विपुलो विभाति ॥ तस्य मूलात्सरितः प्रस्रवंति मधूदकप्रस्रवणाः सुपुण्याः ॥ २८ ॥ शाखांशाखां महानद्यः संयांति सिकताशयाः ॥ धानापूपा मांसशा
काः सदापायसकंदमाः ॥ २९ ॥ यस्मिन्नग्निमुखा देवाः सैद्राः सहमरुद्गणाः ॥ ईजिरे क्रतुभिः श्रेष्ठैस्तत्पदं परमं मम ॥ ३० ॥ इति श्रीम ० आरण्यके प ० मार्कंडे
यसमास्या प ० सरस्वती तार्क्ष्यसंवादे षडशीत्यधिकशततमोऽध्ययः ॥ १८६ ॥ ॥ ७३ ॥

भोगजं सुखं प्रस्रवंति ताः मधूदकप्रस्रवणाः भोगवासना हि उत्तरकालीनं भोगसुखं प्रवृत्तिज
ननादिद्वारा प्रस्रवतीति प्रसिद्धं ॥ २८ ॥ शाखाभिन्ति महानद्यो वासनाः पुराशाखांशाखां तच्च ज्ञो गस्थानं संयांति स्वप्रवाहपतितं पुरुषं नयंतीत्यर्थः पुण्यवासनया पुण्यमाचरन् स्वर्गं गच्छति एव मन्यन्नापि सिकता इव पर
स्परमसंश्लिष्टाः पुत्रपश्वदयस्तासु शेरते ताः सिकताशयाः पुत्रादिविषया इत्यर्थः धानाः शृष्टयवाः अपूपाः सच्छिद्रं भक्ष्यं शेषं प्रसिद्धं धानादिकं मधूदकस्थानीयस्य सुखस्य विशेषणं विषयसुखं हि धानावतनस्य सजा
तीयं प्रसूते अपूपवदने कच्छिद्रयुक्तं मांसवत् हि सालभ्यं नानुपहत्य भूतानि भोगः संभवतीति प्रसिद्धेः शाकवदल्पसारं पायसवन्मुखमधुरं पाके गुरुतरं च कंदमवत् चित्तपटस्य मलिनीकरणं चेति परचेतन्य भूमौ अनाद्य
विद्यामूलोऽदुःस्थितो यं संसारवक्षोऽतिविरसफलो विद्यया विद्यानाशात्समूलमुलनीय इत्यर्थः तथा च चिदैतत्तमव्याहृतं ॥ २९ ॥ यस्मिन् यस्याप्तिनिमित्तं श्रेष्ठैः क्रतुभिर्योग्यैरग्न्यादयो यत्तच्छंति तत्तममवि
द्यारूपायाः सरस्वत्याः पदं पदनीयं प्रापणीयं स्थानं परमं सर्वोत्कृष्टं ज्ञानज्ञेयभानशून्यं ब्रह्माद्वैतं ॥ ३० ॥ इत्यारण्यके पर्वणि नैलकंठीये भारतभावदीपे षडशीत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १८६ ॥ ॥ ७३ ॥